

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΤΜΗΜΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

φοιτητής: Μπουτζίκας Α.

επιβλέπων καθηγητής: Μανωλίδης Κ.

Πάνω απ' την πόλη.

Ανασυνθέτοντας τη γυμνή αρχιτεκτονική της ταράτσας

Περίληψη

Το έρημο και εγκαταλειμμένο τοπίο των ταράτσών έχει ιδιαίτερα αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά που αποπνέουν ενίοτε μια γοητεία. Με πρόθεση τη χρήση της ταράτσας, γίνεται μια προσπάθεια ανασύνθεσης του κτισμένου χώρου και δημιουργίας κατασκευών που θα προστατεύουν από τις δύσκολες καιρικές συνθήκες (ήλιος, αέρας, βροχή) αλλά και θα διατηρούν την ιδιαίτερη φυσιογνωμία της. Η μέθοδος ανασύνθεσης είναι το κολλάζ. Αντικείμενα που φωτογραφήθηκαν σε ταράτσες συνδέονται μεταξύ τους και ανασυντάσσονται, συγκροτώντας ένα νέο περιβάλλον πάνω απ' την πόλη.

University of Thessaly Department of Architecture

Student: Mpoutzikas A.

Supervisor: Manolidis K.

Above the city

Recomposing the bare architecture of the rooftop

Summary

The deserted and abandoned rooftops' space has special architectural particularities which occasionally express a charm. In order to be turned to a living area, the constructed place is recomposed and new structures provide protection from bad weather condition while at the same time the special face of the place is preserved. The recomposing method is being made through collage. Photo-captured objects from the rooftops combined with each other and regrouped, regenerate a new environment above the city.

Περιεχόμενα

εισαγωγή	3
A. Ανάγνωση της αρχιτεκτονικής της τράτσας	
Ταράτσες, ένα τοπίο διαφορετικό	5
Ανάλυση των χαρακτηριστικών της τράτσας. Η επιλογή του κολλάζ ως μέσο ανασύνθεσης	8
B. Ανασύνθεση	
Ποιοτικά-συνθετικά χαρακτηριστικά του κατασκευασμένου χώρου	21
Κατασκευές	
Ανακατασκευασμένο περιβάλλον	85

Εισαγωγή

Αν και τίθεται όλο και περισσότερο το ζήτημα της επιτακτικής ανάγκης για περισσότερους ελεύθερους χώρους στη σύγχρονη πόλη, στην πράξη συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Η δημόσια λειτουργία της πόλης υποβαθμίζεται δραματικά. Οι λιγοστοί εναπομείναντες ανοιχτοί χώροι εξυπηρετούν κυρίως την κυκλοφορία και τη στάση των περαστικών.

Επιπλέον οι κοινωνικές σχέσεις σε επίπεδο γειτονιάς αλλά και οικιστικής μονάδας (πολυκατοικίας) είναι από ελάχιστες έως μηδαμινές. Η καθ' ύψος κατοίκηση στερεί από το δρόμο την παραδοσιακή λειτουργία που είχε κάποτε, καθώς λειτουργούσε ως σημείο γνωριμίας, συνάντησης, συνομιλίας, πολλές φορές με τη συνδρομή των αυλών ως προέκτασή του. Οι φευγαλέες συναντήσεις στην είσοδο ή στο ασανσέρ της πολυκατοικίας αρκούν μονάχα για έναν απλό χαιρετισμό.

Μια μερική λύση στα παραπάνω προβλήματα θα μπορούσε να είναι η κατοίκηση των ταρατσών. Βέβαια ο χώρος της ταρατσας δεν μπορεί, ειδικά σε ένα πρώτο στάδιο, να έχει το δημόσιο χαρακτήρα και τα ποιοτικά χαρακτηριστικά που έχει ένα πάρκο ή μια πλατεία.

Πρόκειται για έναν ημιιδιωτικό χώρο που αφορά τους ενοίκους της εκάστοτε πολυκατοικίας και τους φίλους τους. Με πιθανή συνένωση όμως δύο ή περισσότερων ταρατσών θα υπάρχει και η ανάλογη αύξηση των χρηστών. Έστω κι έτσι, η χρήση της ταρατσας μπορεί να προωθήσει την κοινωνική επαφή και να φέρει αντιμέτωπους την πόλη και τον άνθρωπο, μέσα από ένα διάλογο 'έξω' απ' το ιδιωτικό.

A. ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΤΑΡΑΤΣΑΣ

Ταράτσες, ένα τοπίο διαφορετικό

Οι ταράτσες των πολυκατοικιών αποτελούν έναν ξεχωριστό τόπο μέσα στο αστικό τοπίο. Οι κατασκευές μικρής κλίμακας που παρουσιάζουν πλαστικότητα στη μορφή τους, η οριζοντιότητα, ο μεγάλης έκτασης ελεύθερος χώρος και η άμεση σχέση με στοιχεία της φύσης (ήλιος, αέρας, ουρανός) προσδίδουν μια ιδιαίτερη φυσιογνωμία που έρχεται σε αντίθεση με τον υπόλοιπο χώρο της πόλης.

Αν και χώροι ανοιχτοί, παραδόξως οι ταράτσες αποτελούν την πλέον αθέατη πλευρά της πόλης. Είναι μη επισκέψιμοι χώροι και η χρήση τους είναι κυρίως έμμεση, που εξυπηρετεί ανάγκες των διαμερισμάτων (κεραίες, καμινάδες, ηλιακοί συλλέκτες, αποθήκευση). Έτσι, ενώ άλλα επισκέψιμα μέρη της πολυκατοικίας, όπως η είσοδος, 'ντύνονται' από ακριβά και σύγχρονα υλικά και υιοθετούν ένα στυλιζαρισμένο χαρακτήρα ως σύμβολα 'κύρους' των ενοίκων, η ταράτσα διαμορφώνεται από τα πλέον απλά και φτηνά υλικά και μένει απογυμνωμένη από στυλιστικά στοιχεία. Επιπλέον κάποιοι χώροι, όπως αποθήκες και πλυσταριά, φαίνεται να έχουν δημιουργηθεί από ιδιωτική πρωτοβουλία με έναν τρόπο πρόχειρο, που θυμίζει σε αρκετές περιπτώσεις την αισθητική παραγκουπόλεων. Την αισθητική αυτή της προχειρότητας

εντείνει και η τοποθέτηση σε τυχαία σημεία στο χώρο(σημεία που εξυπηρετούν τα διαμερίσματα) των διαφόρων κατασκευών (κεραίες, δεξαμενές, ηλιακοί συλλέκτες) αλλά και η ύπαρξη διάφορων 'ξεχασμένων' αντικειμένων.

Η μη χρήση των ταρατσών έχει ως αποτέλεσμα μια εικόνα ερήμωσης και εγκατάλειψης. Ο χρόνος έχει πρωταγωνιστικό ρόλο, αφήνοντας το ισχυρό του αποτύπωμα σε όλο το κατασκευασμένο περιβάλλον. Τα υλικά διαβρώνονται, φθείρονται και σκουριάζουν, οι κατασκευές χάνουν οποιαδήποτε έννοια κομψότητας. Οι επικαλύψεις καταρρέουν και αναδύονται 'γυμνά' τα υλικά κατασκευής. Ο ήλιος, το νερό, ο αέρας, μεταβάλλουν την όψη των πραγμάτων και τα ίχνη τους 'βάφουν' όλα τα στοιχεία, ενοποιώντας την κορυφή της πόλης κάτω από μια μονολιθική-μεταφυσική χροιά.

Επικτίσματα που φανερώνουν την πλαστικότητα τους υπό την ισχυρή επίδραση του ήλιου

Ανάλυση των χαρακτηριστικών της τaráτσας. Η επιλογή του κολλάζ ως μέσο ανασύνθεσης

Αντιστροφή

Ο συνήθης αρχιτεκτονικός σχεδιασμός ξεκινά από γενικές μορφές, για να περάσει αργότερα σε ειδικότερες κατασκευαστικές λεπτομέρειες, ενώ σε ένα τελευταίο στάδιο προστίθενται τα υλικά. Ο κυρίαρχος ρόλος των μικροκατασκευών και των υλικών στις τaráτσες, ωθεί σε μια αντίστροφη διαδικασία. Το ειδικό, η μονάδα, η υφή, γίνονται η αφετηρία του σχεδιασμού. Μέσω της τεχνικής του κολλάζ, τα διάφορα στοιχεία ενώνονται συνθέτοντας νέες κατασκευές, οι οποίες με τη σειρά τους μπορούν να συνδυαστούν μεταξύ τους. 'Πρώτες ύλες' αυτού του εγχειρήματος αποτελούν διάφορα στοιχεία που έχουν φωτογραφηθεί στις τaráτσες καθώς και στοιχεία από άλλους χώρους που έχουν συγγενή αισθητική μ' αυτήν των ταρατσών: η αισθητική του φθαρμένου απ' το χρόνο, του πρόχειρου.

Εκτός των άλλων, η αντιστροφή αποτελεί και μια εν γένει κριτική αλλά και ειρωνική στάση απέναντι στον πάγιο αρχιτεκτονικό σχεδιασμό της μορφής, ο οποίος αφήνει σε 'δεύτερη μοίρα' την ουσία του αρχιτεκτονήματος, την υλική του υπόσταση. Η ίδια στάση γίνεται πιο επιτακτική απέναντι στην πόλη, στην τυποποίηση και βιομηχανική παραγωγή των πολυκατοικιών, ο σχεδιασμός των οποίων

έχει βασικό γνώμονα την οικονομική ωφέλεια, παραβλέποντας το αισθητικό αποτέλεσμα, τις πραγματικές ανάγκες των χρηστών και τη ζωτική λειτουργία της πόλης. Μέσα στην πόλη τα υλικά χρησιμοποιούνται ως σύμβολα δύναμης, πλούτου και ευμάρειας, μια επικάλυψη κατασκευών και ανθρώπινων σχέσεων.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο η αντιστροφή επιχειρεί να αναδείξει τα δευτερεύοντα στοιχεία ως ισχυρούς διαμορφωτές του χώρου. Μικρές και μεγαλύτερες κατασκευές των δωματίων που είχαν κυρίως έμμεση χρήση μπορούν να προσφέρουν άμεση-βιωματική χρήση. Κεραίες, ηλιακοί συλλέκτες, καμινάδες, κουφώματα, διασπώνται και ανασυντίθενται, φέρουν φορτία, στηρίζουν ή

Στέγαστρα φωταγωγών

συνθέτουν στέγαστρα, τοιχία, δάπεδα, καθιστικά.

Ηλιακοί συλλέκτες

Κεραίες

Καμινάδες

Κουφώματα

Επανάληψη

Επειδή η κάθε τaráτσα αποτελεί μέρος ενός κτιρίου (πολυκατοικία) που ακολουθεί παρόμοια τυπολογία σε όλη την πόλη αλλά και εξυπηρετεί ίδιες λειτουργίες με τις υπόλοιπες (καμινάδες, ηλιακοί συλλέκτες, κεραίες), υπάρχει μια επανάληψη παρόμοιων δομικών/κατασκευαστικών στοιχείων σε ολόκληρο το τοπίο των ταρατσών. Η επανάληψη αυτή λειτουργεί σαν συνδετικός κρίκος ανάμεσα στις τaráτσες, διαμορφώνοντας ένα τοπίο στο οποίο αναγνωρίζονται κοινά χαρακτηριστικά. Ωστόσο σε πολλές περιπτώσεις τα στοιχεία παρουσιάζουν πολλές μορφολογικές παραλλαγές καθώς και διαφοροποιήσεις στα υλικά τους, κάτι που καθιστά την επανάληψη πλουραλιστική και καθόλου μονότονη.

Μια τέτοιου είδους επανάληψη με αρκετές παραλλαγές υπάρχει στην ανασύνθεση του περιβάλλοντος των ταρατσών μέσω των κολλάζ. Κατασκευές και υλικά ή μέρη τους πολλαπλασιάζονται και συνδέονται μεταξύ τους ενώ οι νέες κατασκευές μπορεί να επαναληφθούν με τη σειρά τους, καταλήγοντας σε κατασκευές και περιβάλλοντα με παρόμοια 'δομικά' στοιχεία αλλά διαφορετική μορφή ή χρήση.

Κεραίες

Ηλιακοί συλλέκτες

Δορυφορικές κεραίες

Καμινάδες

Επανάχρηση-Ανακύκλωση

Κατά την υλοποίηση της πρότασης πολλά από τα υλικά θα μπορούσαν να είναι αυτά καθαυτά τα υλικά από τις ταρατσες. Πολλές κατασκευές βρίσκονται σε αχρηστία: μισογκρεμισμένα επικτίσματα, ατομικές κεραίες που έχουν αντικατασταθεί από μια κεντρική, καμινάδες που δεν λειτουργούν λόγω της τοποθέτησης κεντρικής θέρμανσης, παλιοί ηλιακοί συλλέκτες και δεξαμενές πετρελαίου, αφημένα και σπασμένα αντικείμενα. Επίσης μπορούν να χρησιμοποιηθούν υλικά από κατεδαφιστέα κτίρια (και τις ταρατσες τους) αλλά και υλικά από κάθε σημείο της πόλης τα οποία δεν χρησιμοποιούνται.

Η επανάχρηση αποτελεί μια διαφορετική προσέγγιση στο ζήτημα των 'πράσινων ταρατσών'. Αντί για σύγχρονους κήπους οι οποίοι είναι πολύ πιθανό να 'σβήσουν' την ιδιαίτερη φυσιογνωμία του τοπίου των ταρατσών, προτείνεται ανακύκλωση των ίδιων υλικών, η οποία εκτός από οικολογική λύση διατηρεί τη μνήμη των χαρακτηριστικών στοιχείων των ταρατσών. Εξάλλου η οποιαδήποτε επέμβαση με κατασκευές όπως στέγαστρα, τοιχία κτλ. συνεισφέρει στη θερμική ισορροπία του κτιρίου μέσω της σκίασης και της μερικής προστασίας από βροχές και χιόνια. Η φύτευση είναι πάντα επιθυμητή, όμως ολική φύτευση των ταρατσών δεν είναι έτσι κι αλλιώς εφικτή για το μεγαλύτερο αριθμό των (παλιών) κτιρίων. Η φύτευση με ιδιωτική πρωτοβουλία από τους ενοίκους και με

προϋπόθεση τη χρήση των ταρατσών θα έχει μεγαλύτερη επιτυχία, αφού οι συνθήκες είναι δύσκολες για την ανάπτυξη των φυτών (λόγω ήλιου και ανέμων) και απαιτείται ιδιαίτερη περιποίηση.

Σουρεαλισμός

Η μοναδική σχέση με τον ουρανό, ο απέραντος ελεύθερος ερημωμένος χώρος, η ησυχία των ταρατσών, έρχονται σε πλήρη αντίθεση μ' αυτό που συμβαίνει λίγα μέτρα πιο κάτω: απουσία του ορίζοντα, συνωστισμός, βοή. Η αντίθεση αυτή 'βγάζει' τον επισκέπτη της ταρατσας από την πραγματικότητα της πόλης, ουσιαστικά από τη δικιά του καθημερινή πραγματικότητα. Η απόκοσμη αίσθηση ελευθερώνει τη σκέψη και τρέφει έντονα το φαντασιακό, ωθώντας στο παράλογο.

Οι νέες κατασκευές επιχειρούν να αναδείξουν τα σουρεαλιστικά στοιχεία: το καινούργιο που δημιουργείται από τη σύνθεση παλιών στοιχείων, οι παλιές κατασκευές και τα υλικά που αλλάζουν θέση και χρήση, κάποιες μη συμβατικές μορφές που προκύπτουν. Οι νέες κατασκευές δεν προέρχονται απ' το όνειρο ή το μέλλον αλλά από ένα ξεχασμένο παρελθόν: υλικά που ανασυντάσσονται και ξαναπαίρνουν 'ζωή', διαστρεβλώνουν το περίγραμμα της πόλης, επιτίθενται στο κουρασμένο μάτι του κατοίκου και τον καλούν σε έναν διάλογο με το χώρο που τον περιβάλλει.

Ενότητα-συνέχεια

Η όλο και πυκνότερη δόμηση της σύγχρονης πόλης και ο ορισμός μέγιστου ύψους ανά περιοχή που εξισώνει το ύψος των κτιρίων, έχει δημιουργήσει ένα νέο χωρικό επίπεδο μερικά μέτρα πάνω από τη στάθμη του εδάφους, ένα νέο οριζόντιο τοπίο. Πλέον η κάθε ταράτσα γίνεται αντιληπτή περισσότερο ως μέρος αυτού του τοπίου παρά ως μέρος του ίδιου του κτιρίου. Έτσι οι παρεμβάσεις που προτείνονται στις ταράτσες δεν έχουν γνώμονα την αισθητική ένταξή τους στην εκάστοτε πολυκατοικία αλλά μια ενιαία αισθητική του τοπίου πάνω απ' την πόλη.

Σκοπός είναι η κατασκευή ενός νέου κόσμου στην κορυφή της πόλης ο οποίος θα αντιπαρατίθεται στην υπάρχουσα ασφυκτική κατάσταση της πόλης, θα 'διεκδικεί' δυναμικά το χαμένο χώρο, θα οδηγήσει τη ματιά πιο ψηλά απ' το επίπεδο του δρόμου και τον κάτοικο στο 'έξω'

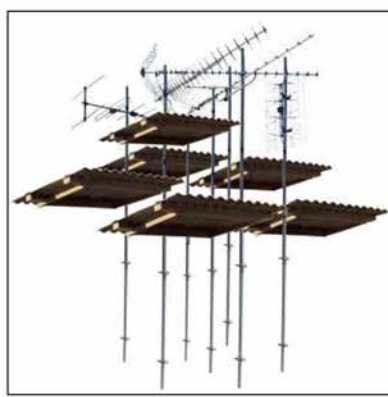
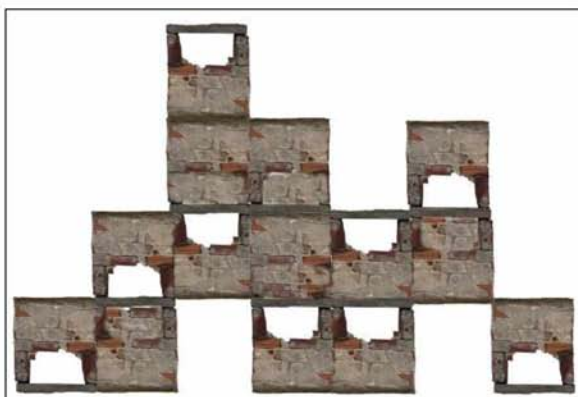
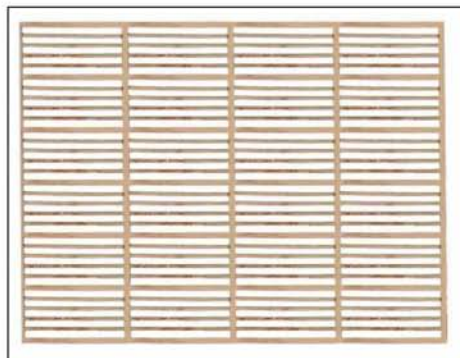
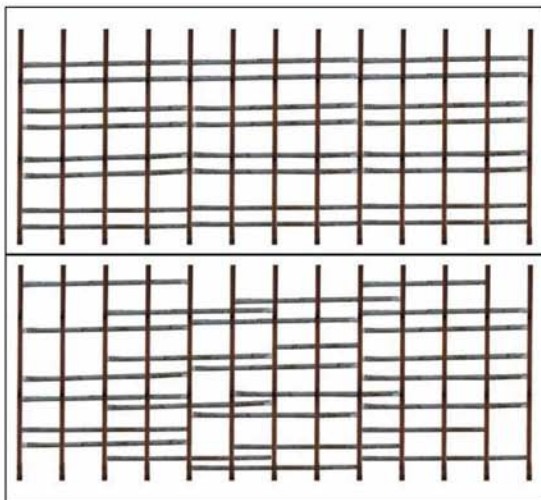

B. ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΗ

Ποιοτικά-συνθετικά χαρακτηριστικά του κατασκευασμένου χώρου

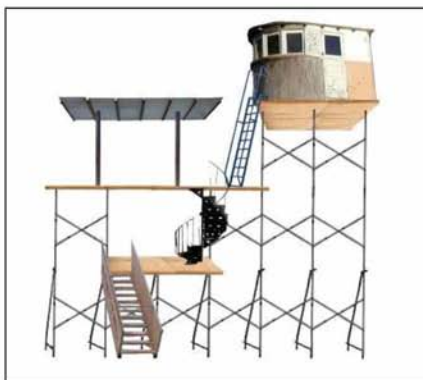
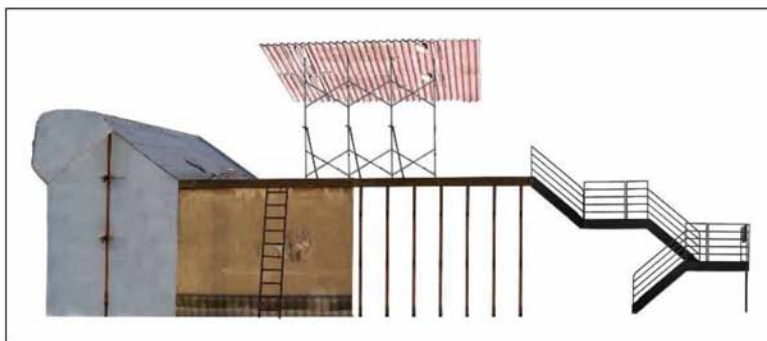
Λόγω της θέσης τους, οι ταράτσες είναι εκτεθειμένες σε όλα τα καιρικά φαινόμενα: κρύο, βροχές, χιόνια, ήλιος, υπερβολική ζέστη. Σίγουρα κατά τους χειμερινούς μήνες η κατοίκηση είναι πολύ δύσκολη και μπορεί να επιτευχθεί μόνο με κάποιους κλειστούς χώρους. Όμως λόγω κλίματος, η κατοίκηση είναι εφικτή σε ανοιχτούς χώρους από την άνοιξη έως το φθινόπωρο. Η προστασία από τον ήλιο, τις βροχές και τους ανέμους επιβάλλει τη δημιουργία στεγάστρων και κάθετων κατασκευών (τοιχία, πετάσματα). Όμως είναι δυο ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που πρέπει να διατηρηθούν κι ίσως να αναδειχθούν περαιτέρω: το άπλετο φως του ήλιου και η μοναδική σχέση με τον ουρανό.

Στέγαστρα, πέργκολες και διάτρητες επιφάνειες συνυπάρχουν και συνδυάζονται μεταξύ τους, δημιουργώντας διαφορετικές διαβαθμίσεις φωτός και σκιάς. Το φως και οι κατασκευές συμπλέκονται και συνδιαμορφώνουν το περιβάλλον αλλάζοντας την όψη των επιφανειών στη διάρκεια της μέρας. Οι επιφάνειες άλλοτε ανακλούν το φως, άλλοτε το επιτρέπουν να τις διαπεράσει, αφήνοντας τα ίχνη τους σε άλλα σημεία του χώρου.

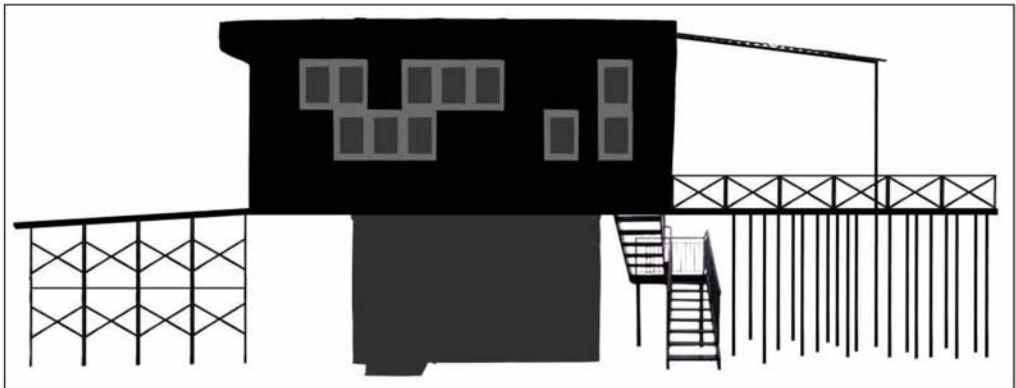
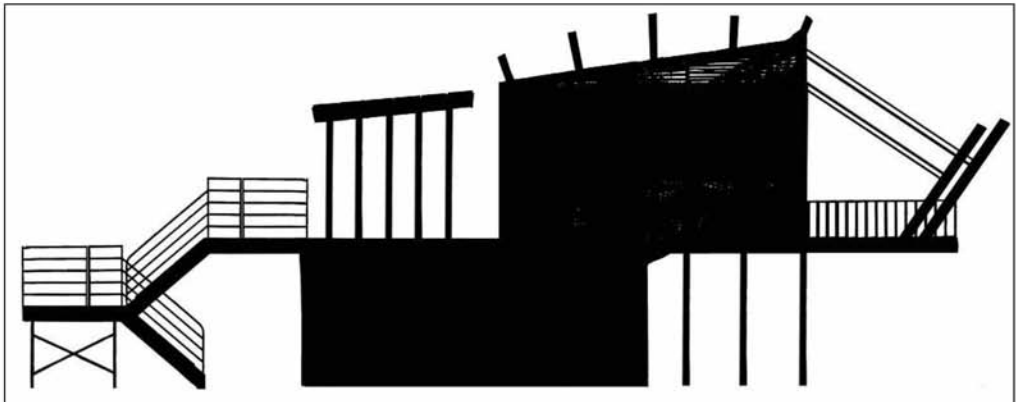
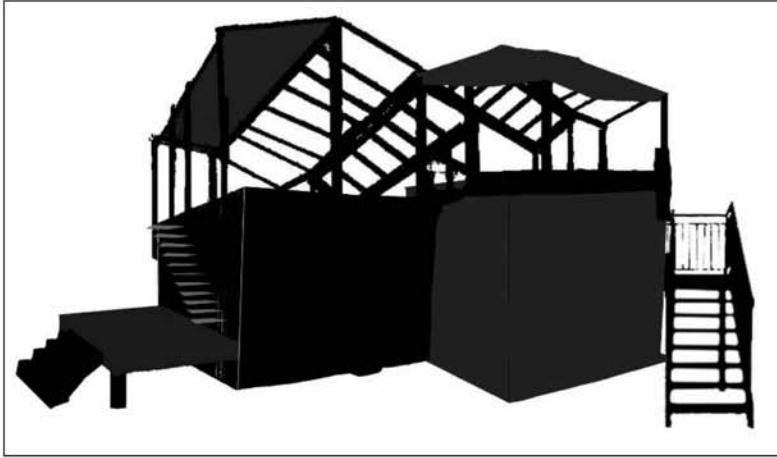

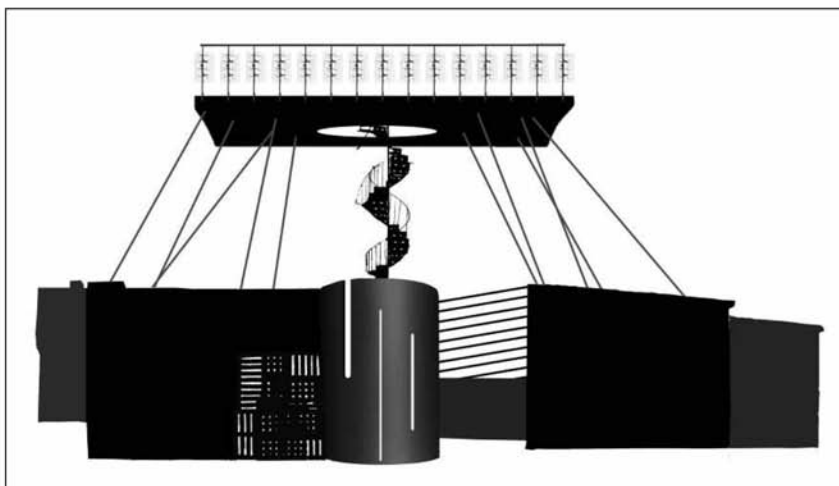
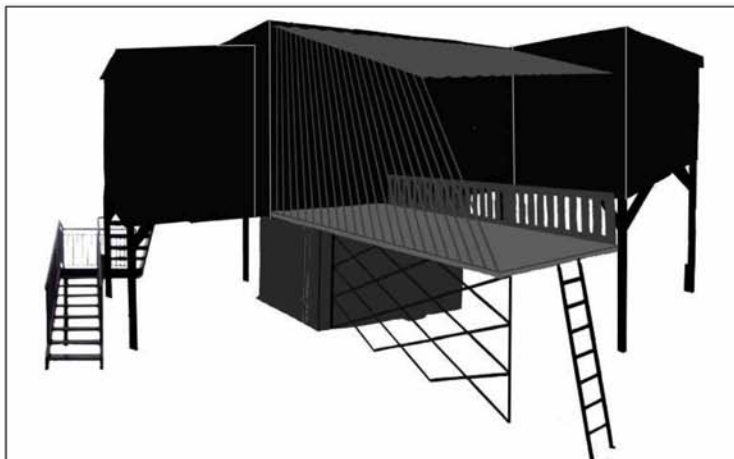
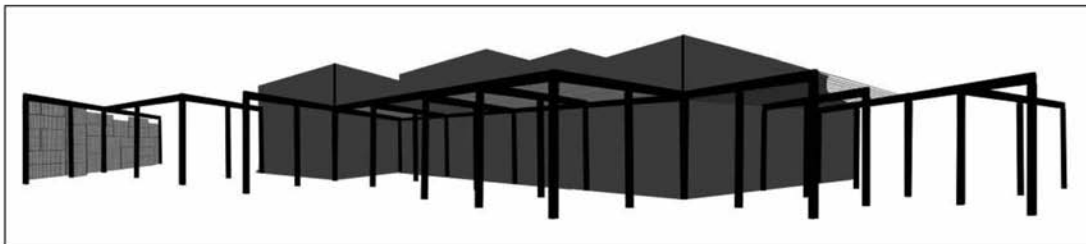
Επανάληψη και σύνδεση υλικών-αντικειμένων

Η σχέση των υπάρχουσών ταρατσών με τον ουρανό δεν μπορεί φυσικά να είναι η ίδια έπειτα από την εισαγωγή κατασκευών. Κάποια σημεία του ουρανού θα 'κρύβονται' στον επισκέπτη. Όμως μέσα από τη διαδοχή ανοιχτού-στεγασμένου, οι ανοιχτοί προς τον ουρανό χώροι αποκτούν νέα δυναμική, μετατρέπονται σε 'παράθυρα' προς τον ουρανό και μέσα από την οπτική κατεύθυνση οδηγούν σε μια ουσιαστικότερη σχέση μαζί του.

Σύνθεση αντικειμένων-κατασκευών

Πειραματισμός με τη μορφή

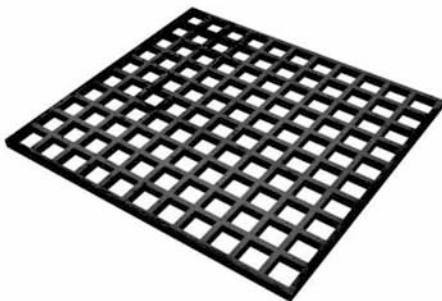
Κατασκευές

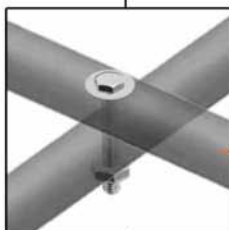
1

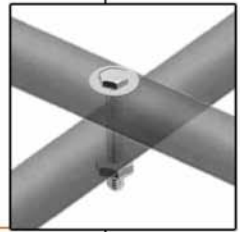
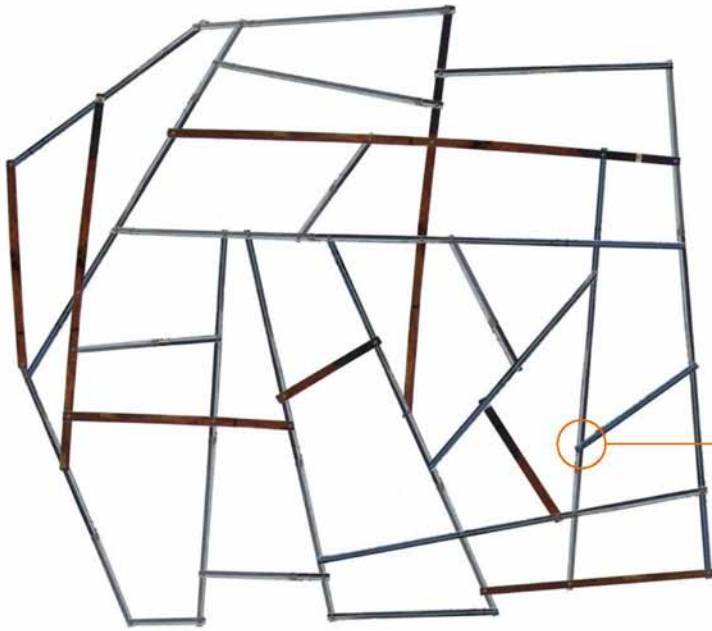
Πλέγματα

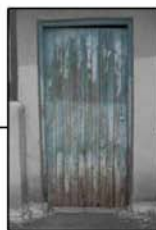
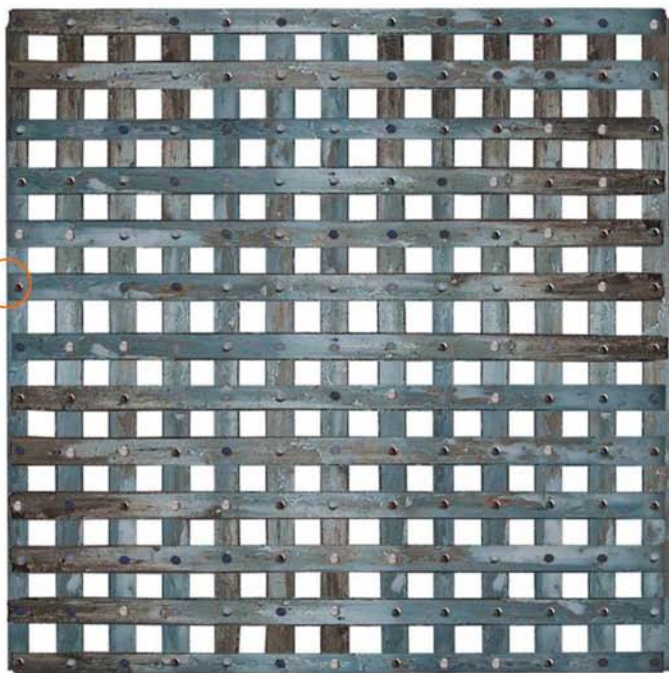
Αντικείμενα που βρίσκονται διάσπαρτα στις τaráτσες (κεραίες, μεταλλικοί σκελετοί ηλιακών συλλεκτών) συγκεντρώνονται και συνδέονται μεταξύ τους είτε με τρόπο ορθολογικό είτε με τυχαίο. Και στις δύο περιπτώσεις δηλώνεται η τάση συσπείρωσης ενός χαστικού περιβάλλοντος και η μετατροπή του σε οργανωμένο και διαμορφωμένο τοπίο.

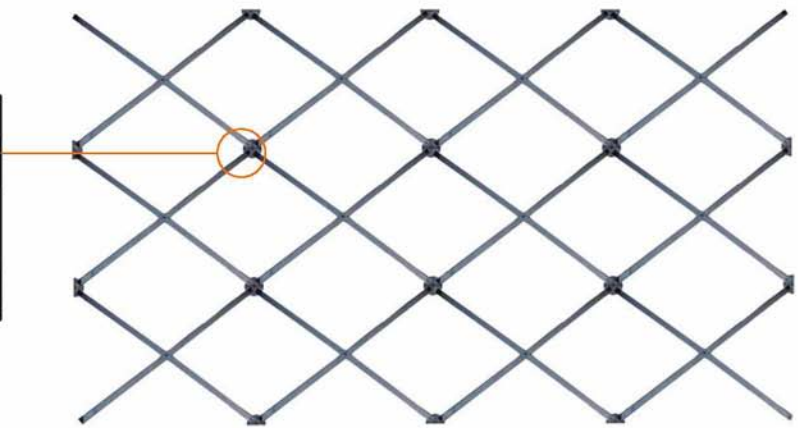
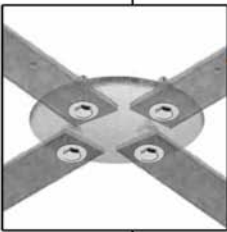
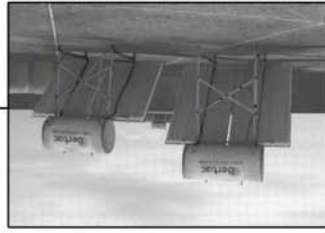
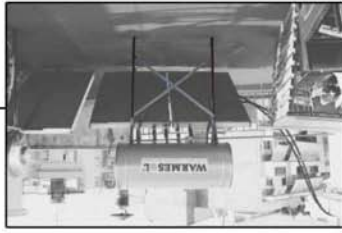
Από την άλλη αντικείμενα διασπώνται ή πολλαπλασιάζονται (πόρτες, παράθυρα) και προκύπτουν νέες κατασκευές οι οποίες κάτω από έναν επανέλεγχο τείνουν μορφολογικά προς τις κατασκευές που προέκυψαν από τη συσπείρωση. Δύο αντίθετες 'δυνάμεις' που συγκλίνουν.

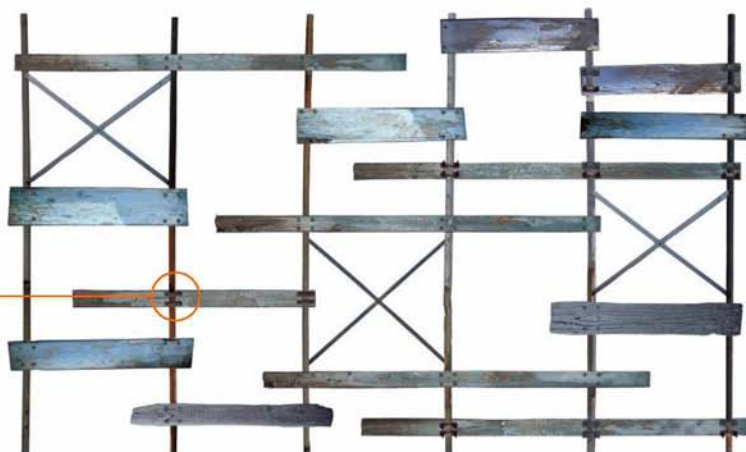
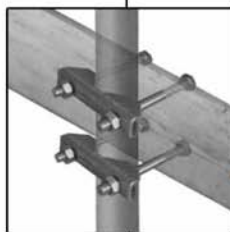

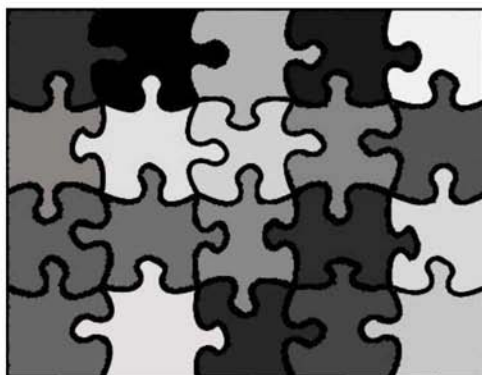

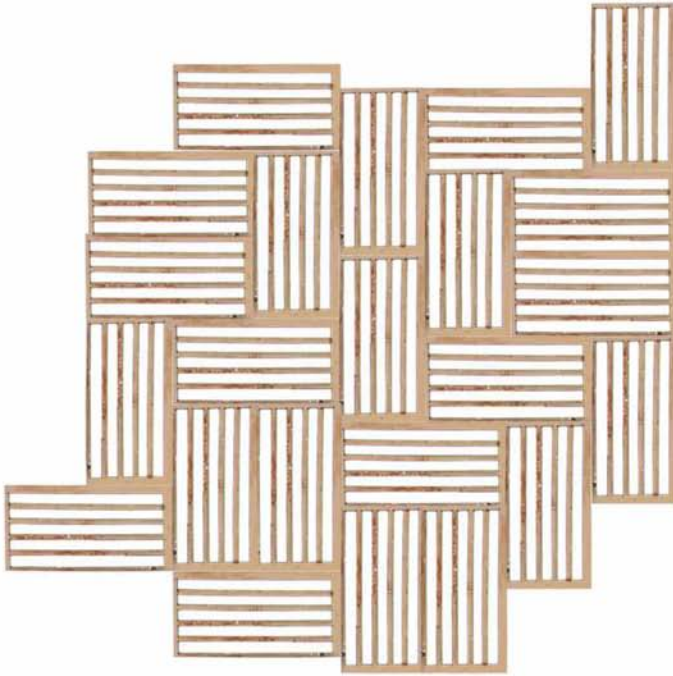

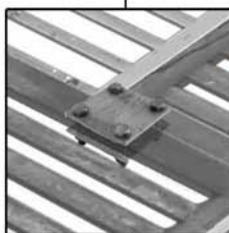
2

Παζλ

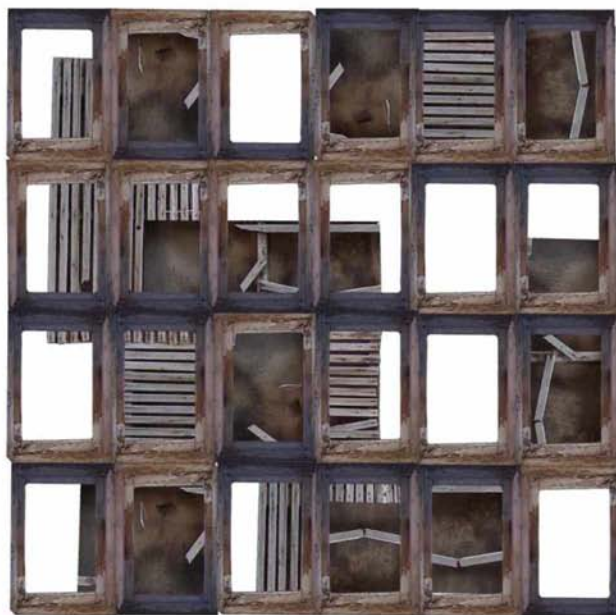
Ημιδιαφανή κυρίως αντικείμενα ενώνονται, αποτελώντας το καθένα το 'συμπλήρωμα' σε μια νέα κατασκευή. Σε αντιστοιχία με ένα παζλ, το αποτέλεσμα δημιουργεί μία νέα 'εικόνα' φωτός και σκιάς. Τα επιμέρους στοιχεία παίρνουν μία διαφορετική υπόσταση: ενώ εξυπηρετούσαν κλειστούς και ως επί το πλείστον σκοτεινούς χώρους, τώρα 'βγαίνουν' στο φως, συνδιαλέγονται μαζί του και καθορίζουν την ποιότητά του.

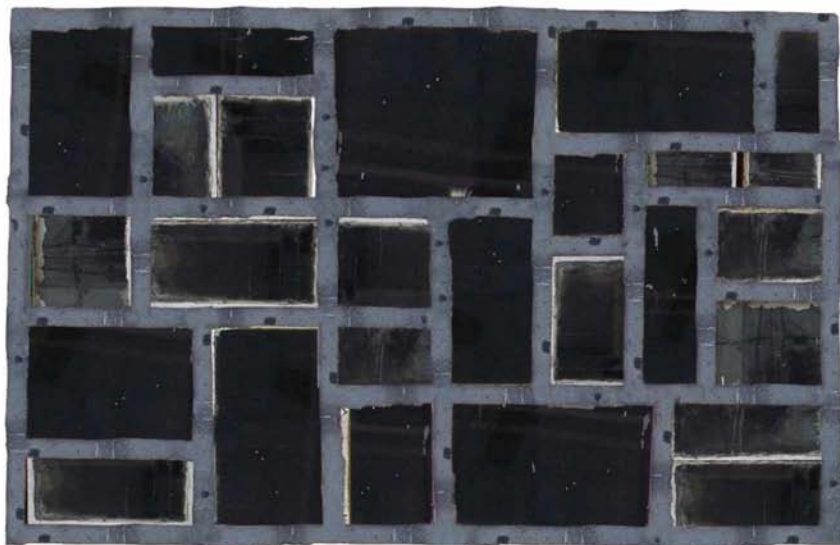

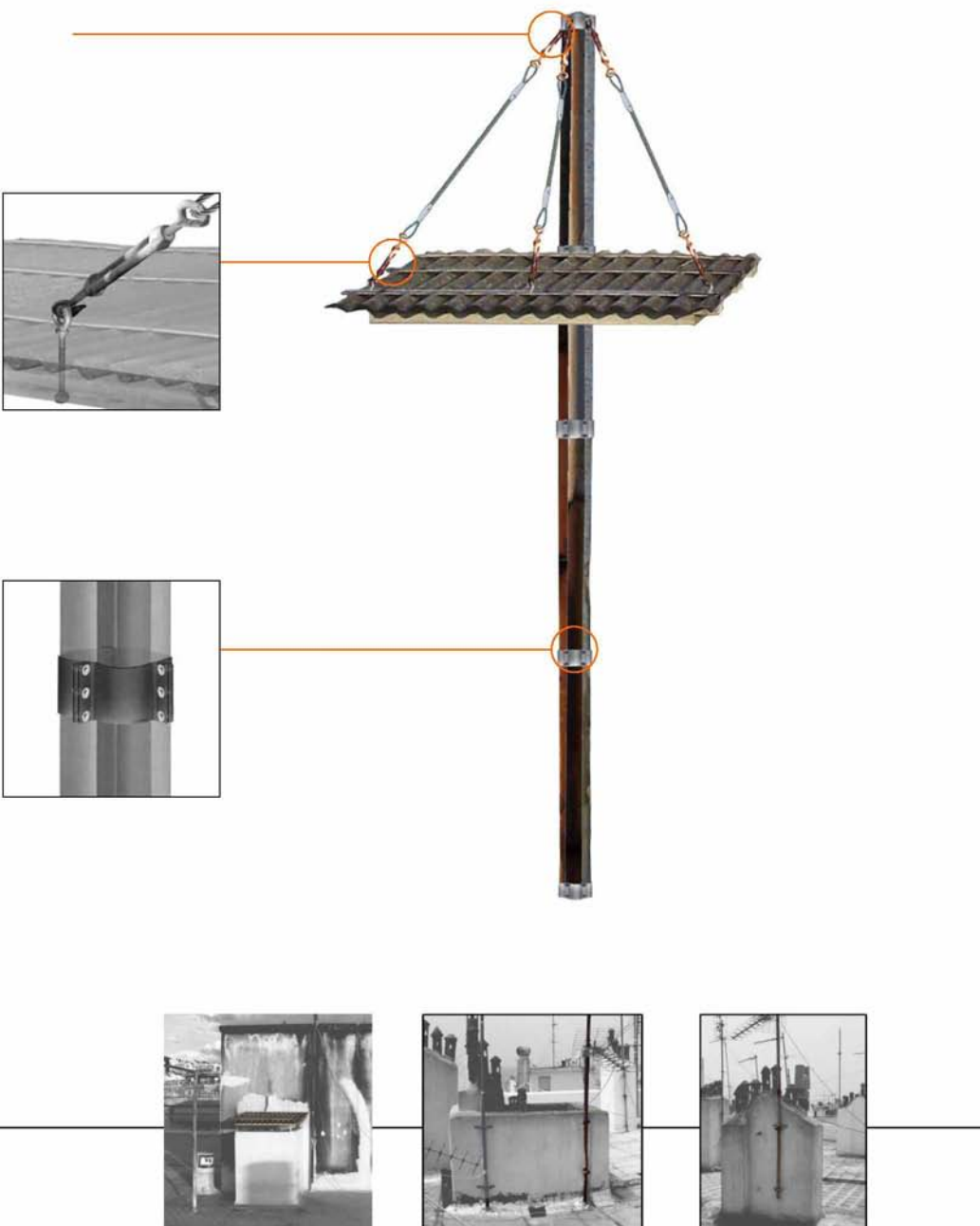
3

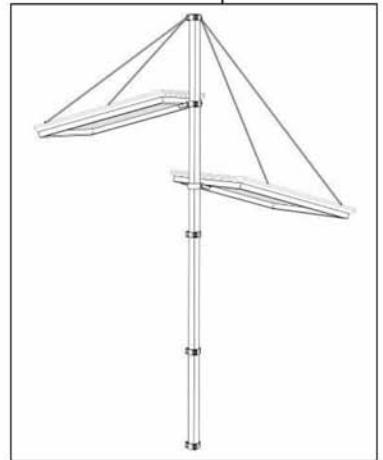
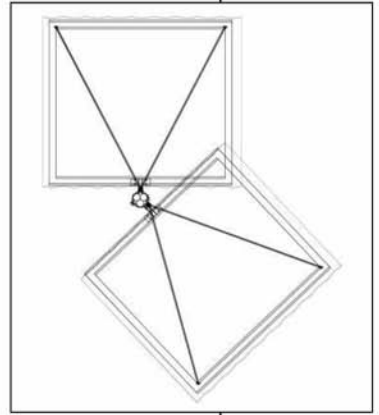
Κατάρτια

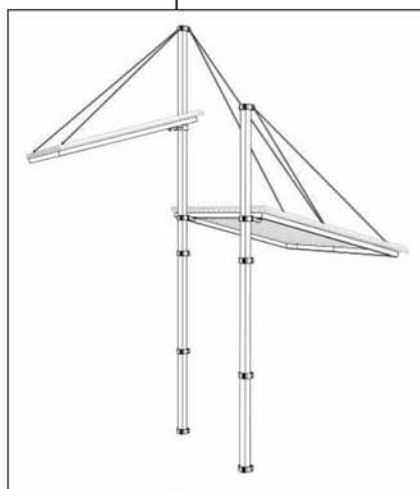
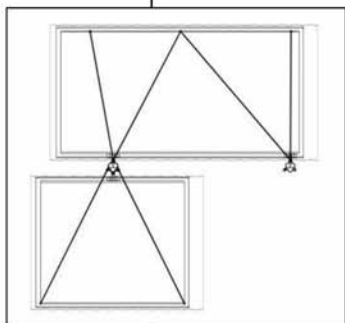
Είναι πολλά τα στοιχεία που μπορούν να κάνουν έναν παρατηρητή που βρίσκεται σε μια ταρατσα να αναλογιστεί το γύρω του τοπίο ως ένα πέλαγος. Η οριζοντιότητα, η έντονη σχέση με τον ουρανό, οι μακρινοί ήχοι της πόλης που δείχνουν να επαναλαμβάνονται όπως οι ήχοι του νερού. Μέσα σ' αυτό το πέλαγος ξεπροβάλλουν οι απολήξεις και τα επικτίσματα των ταρατσών θυμίζοντας γέφυρες πλοίων, υψώνονται κεραίες δεμένες με συρματοσχοινα και σχοινιά όμοιες με κατάρτια.

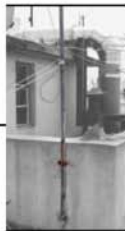
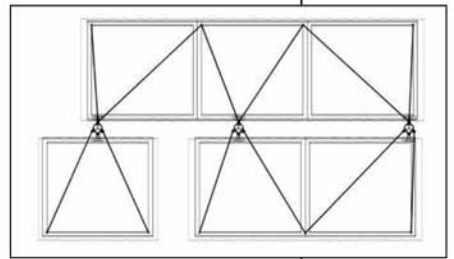
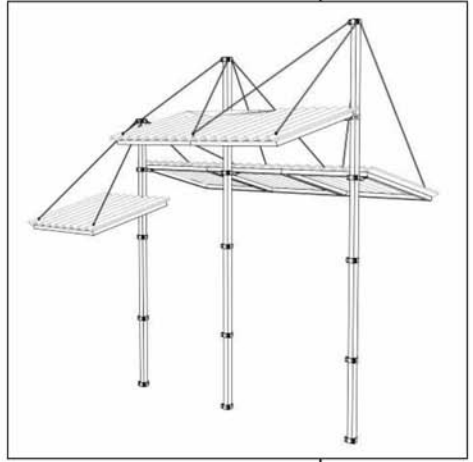
Στις καινούργιες κατασκευές διατηρήθηκε η φιγούρα του καταρτιού, με τους στύλους από τις κεραίες να φέρουν στέγαστρα, κινητήριους 'μοχλούς' για το 'ταξίδι' των ανθρώπων στον τόπο πάνω απ' την πόλη.

4

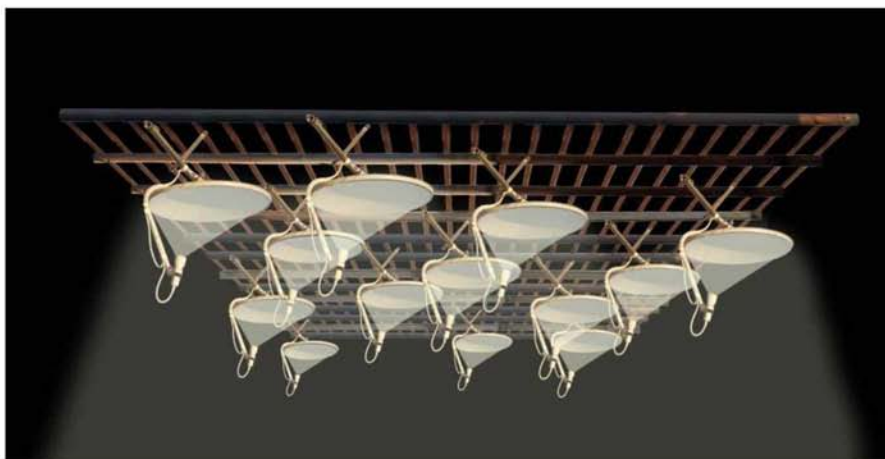
Πλάσματα του βυθού

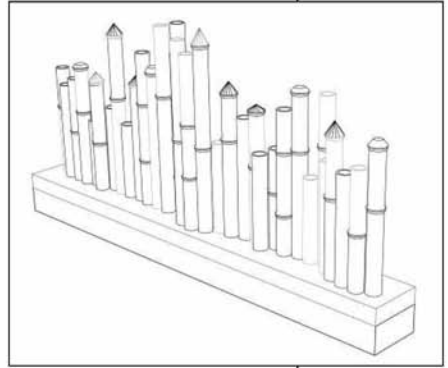
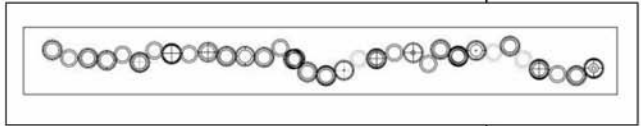
Η αίσθηση του πελάγους που υπάρχει στο τοπίο των ταρατσών μεταδίδει αυτόματα μια αίσθηση του βυθού για την πόλη από κάτω. Όπως συμβαίνει και στη θάλασσα, ακριβώς κάτω από την ερημική επιφάνειά της υπάρχει έντονη δραστηριότητα ζωής, η οποία φροντίζει να υπονοεί την παρουσία της μέσα από τους διαρκείς ήχους της πόλης και την παρουσία κάποιων ανθρώπων στα μπαλκόνια.

Κάποιες κατασκευές μοιάζουν να 'αναδύονται' από το βυθό, σαν άλλα πλάσματα της θάλασσας: δορυφορικές κεραίες που 'ταξιδεύουν' ομαδικά σαν μέδουσες και λαμπυρίζουν τη νύχτα, κόκκινες καμινάδες 'ξεφυτρώνουν' όπως τα χρωματιστά σφουγγάρια.

5

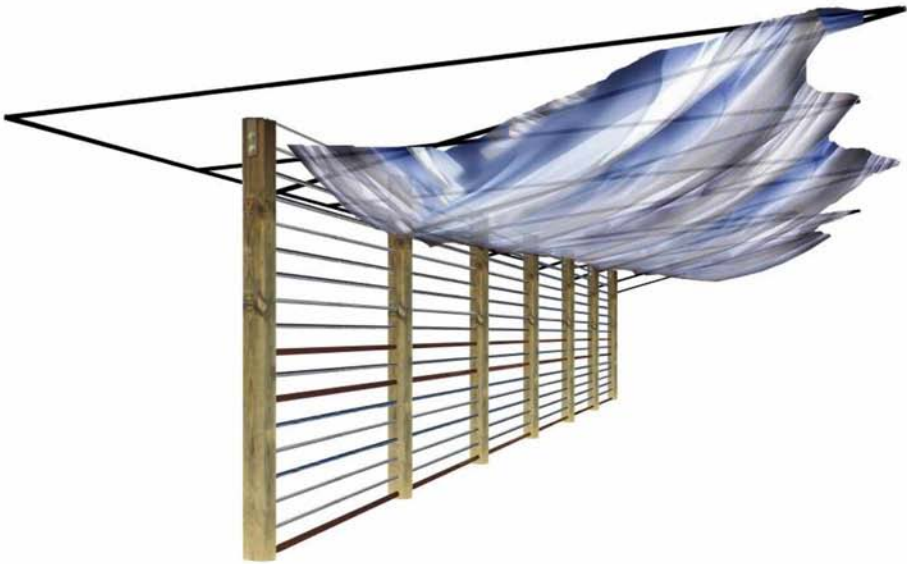
Κύματα

Επιμήκεις κατασκευές που υψώνονται σαν κύματα μέσα στο οριζόντιο τοπίο. Κύματα ημιδιάφανα (διαπερατά τοιχεία), άλλες φορές τρικυμιώδη (κρεμασμένα πανιά) κι άλλες πιο ήρεμα (στέγαστρα).

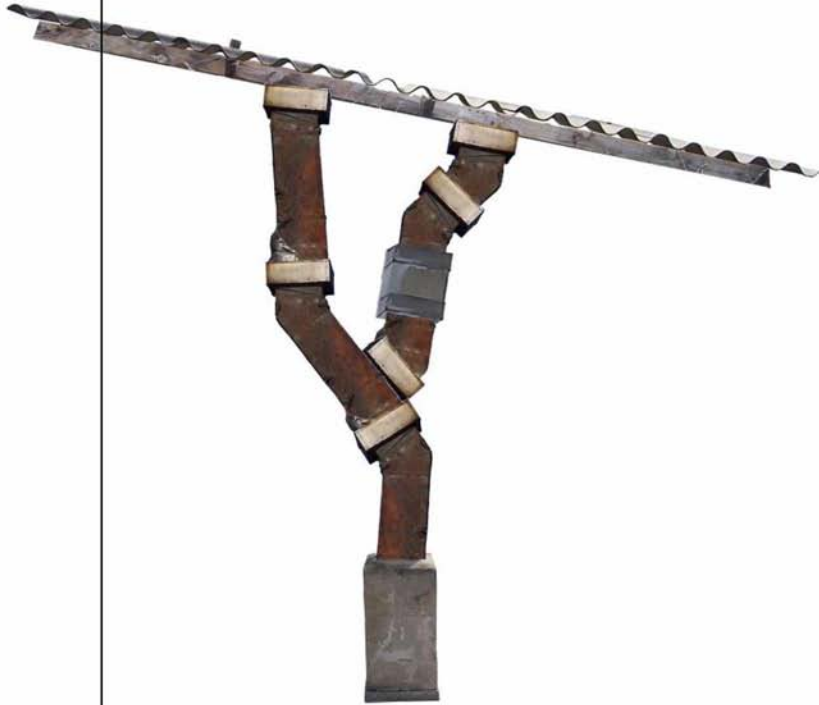
6

Δέντρα

Κάτω από τον καυτό ήλιο, ελλείπει σκιάς, πολλές φορές το τοπίο των ταρατσών μοιάζει με ξερή έρημο. Σε ένα τοπίου ερήμου, η ύπαρξη κάποιου δέντρου γίνεται ισχυρός διαμορφωτής του χώρου. Κάποιες κατασκευές διεκδικούν το ρόλο δέντρου σε ένα τσιμεντένιο και τεχνητό περιβάλλον: δέντρα άλλοτε παραμορφωμένα, άλλοτε κουρασμένα, πάντα όμως έτοιμα να προσφέρουν την πολύτιμη σκιά τους.

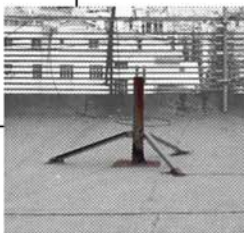

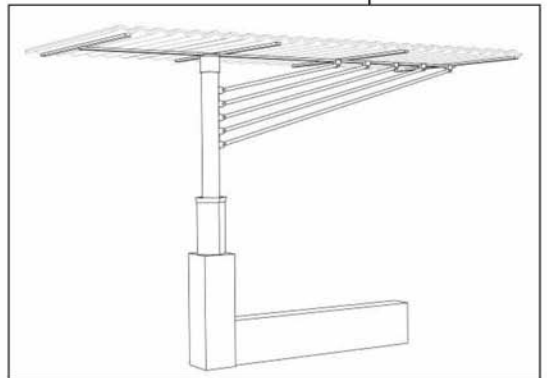
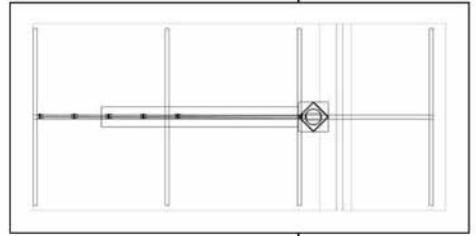

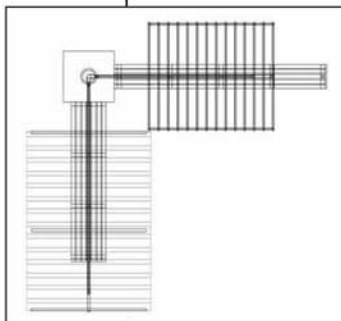
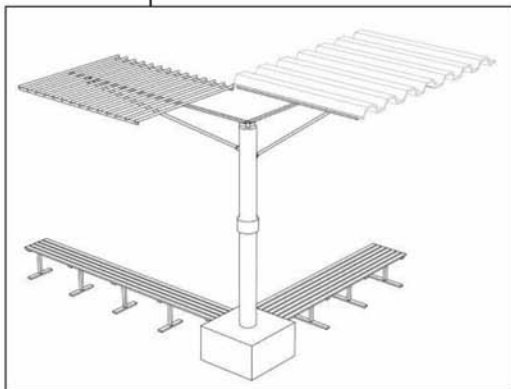

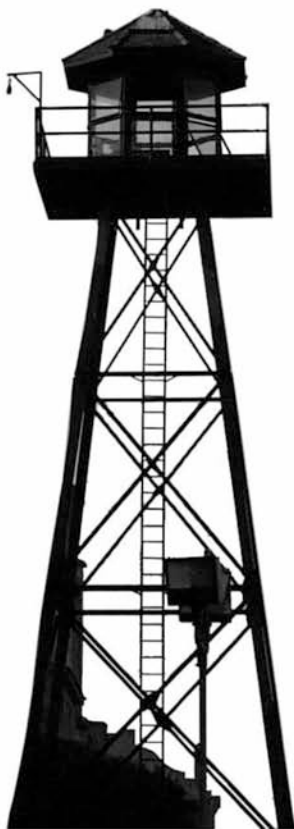

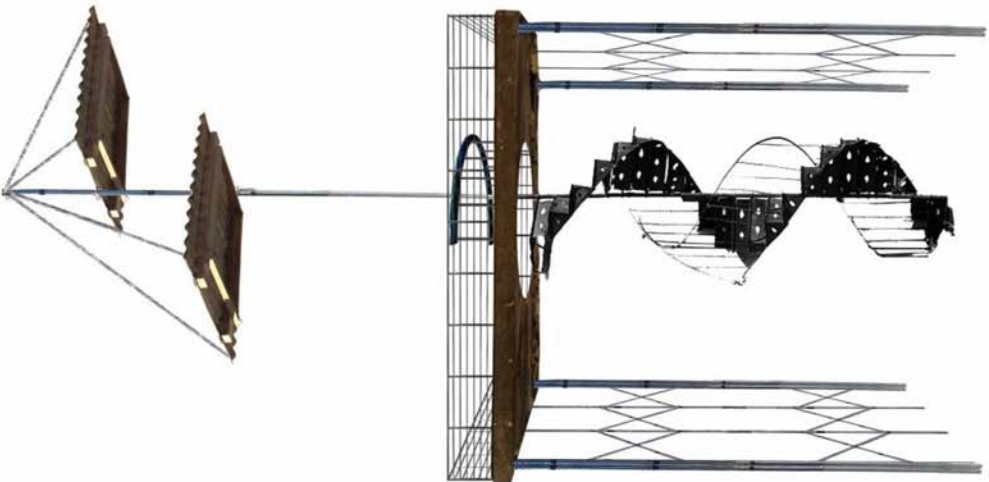
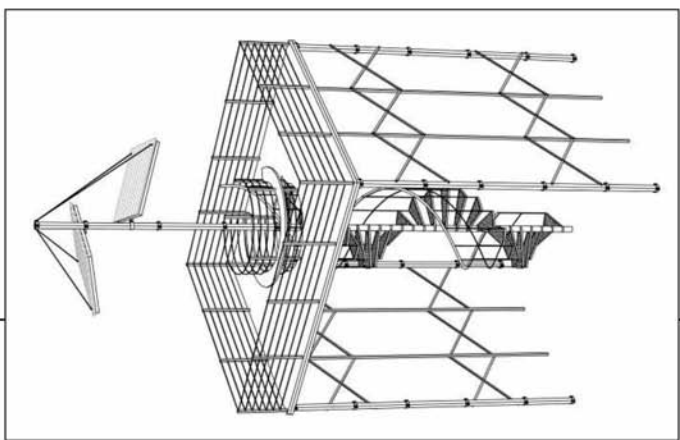
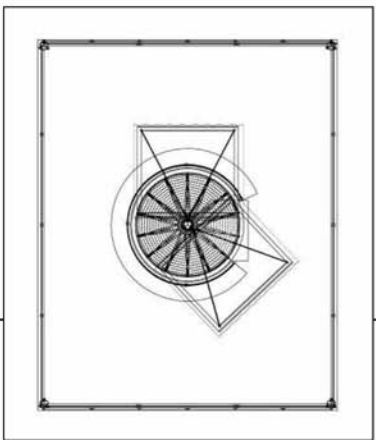

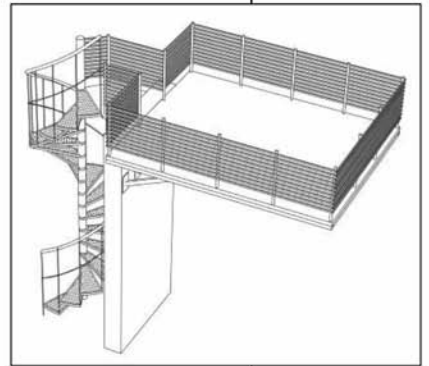
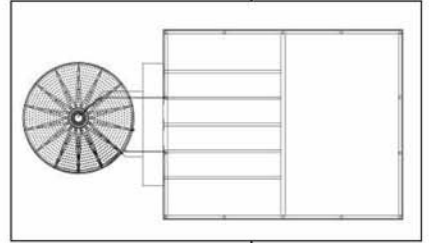
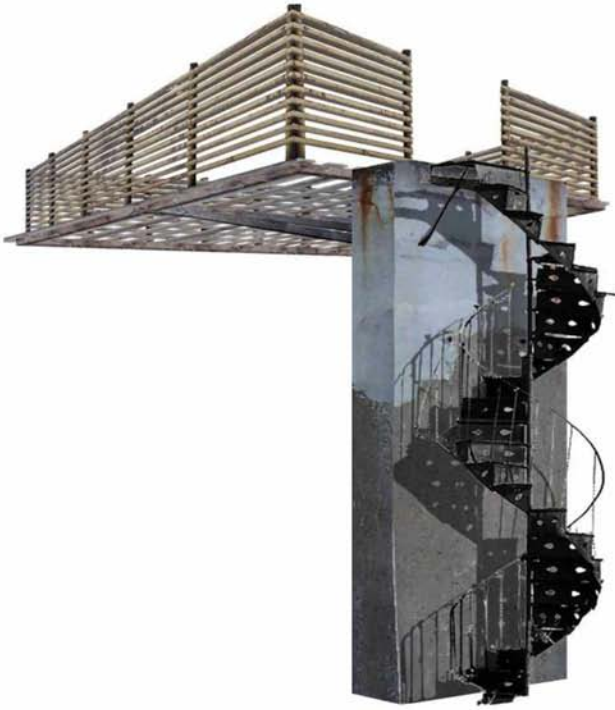

7

Παρατηρητήρια

Σε ένα οριζόντιο τοπίο που έχει τόσο άμεση σχέση με τον ουρανό, η ύπαρξη ψηλών και λεπτών κατασκευών όπως είναι τα παρατηρητήρια, προσδίδουν μια έντονη δραματικότητα στο ευρύτερο τοπίο της πόλης. Το βασικό χαρακτηριστικό τους, η σκάλα, καλεί προς μια εντονότερη επαφή με τον ουρανό.

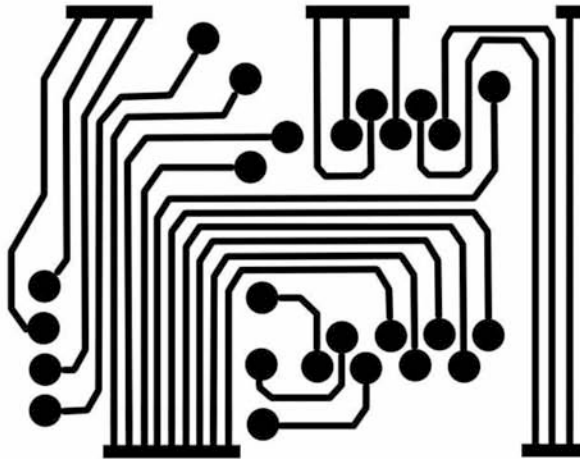

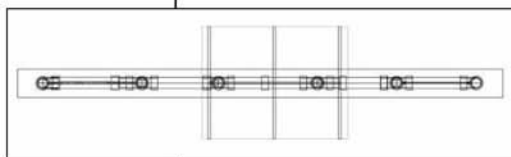
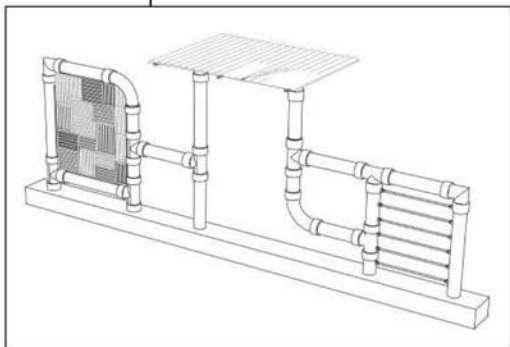

8

Κυκλώματα

Τα αντικείμενα ως μέρος μιας μεγάλης μηχανής, της πόλης, συνδέονται μεταξύ τους και με το κτισμένο περιβάλλον, όπου κυρίαρχο ρόλο έχουν οι ίδιες οι συνδέσεις

9

Θραύσματα

Εγκαταλειμμένα και
σπασμένα αντικείμενα
ξαναπαίρνουν ζωή είτε
ορθώνοντας κατασκευές
είτε αφήνοντας τα ίχνη
τους σε υφιστάμενες

10

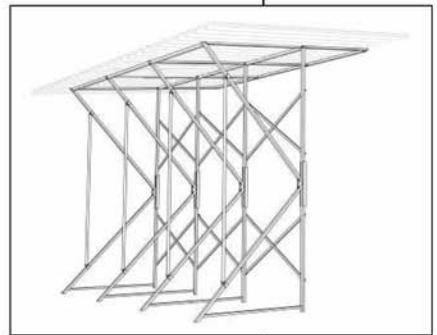
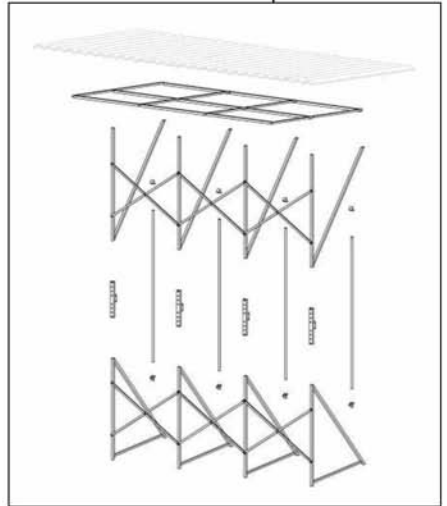
Πουλιά

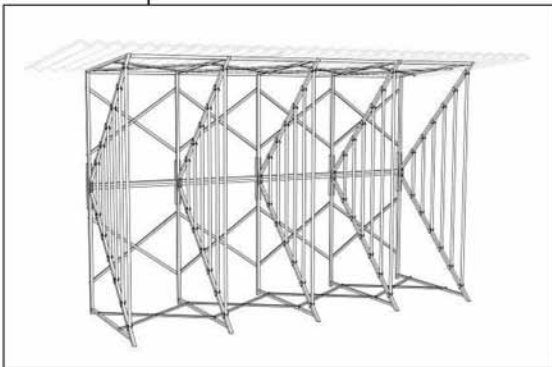
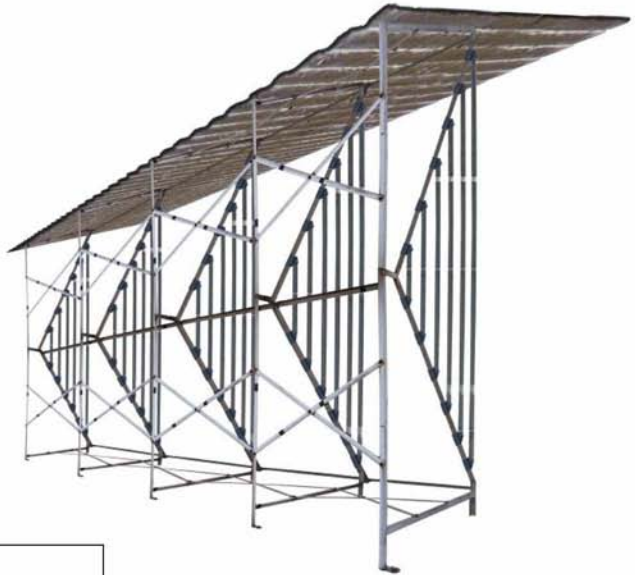
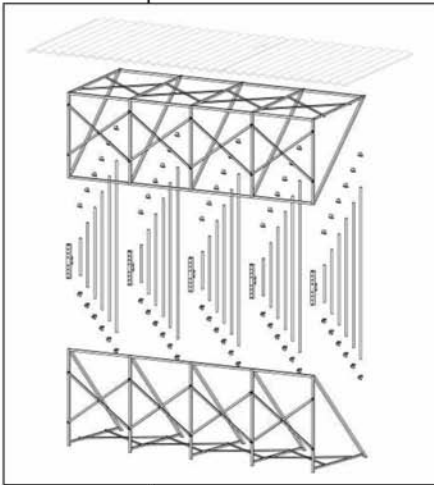
Λεπτοί μεταλλικοί σκελετοί, αρθρώνονται δείχνοντας λυγισμένοι και εύθραυστοι, με ένα στέγαστρο που 'κοιτάει'

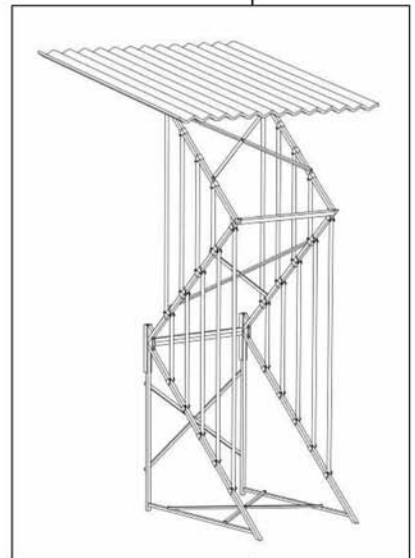
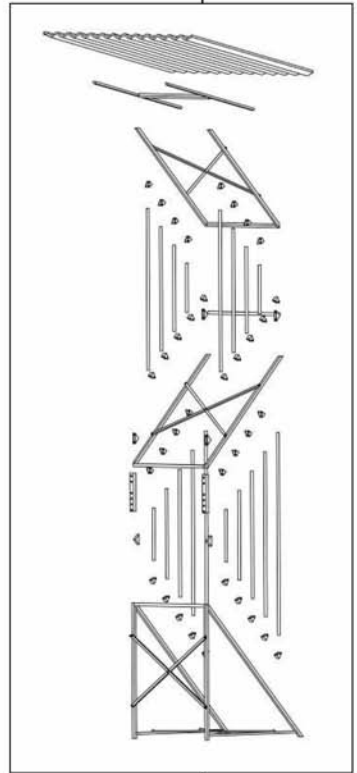

περισσότερο τον ουρανό παρά τη γη. Κατασκευές έτοιμες να αποκολληθούν από τον κτιστό κόσμο και να 'πετάξουν' πάνω απ' την πόλη.

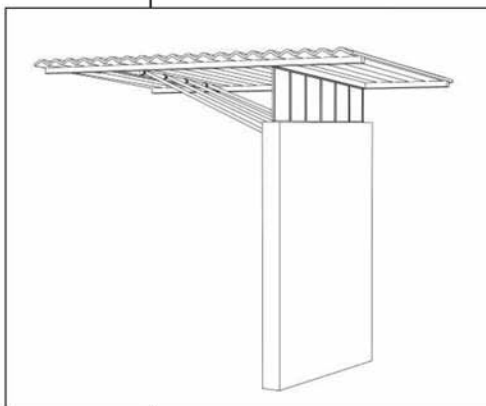
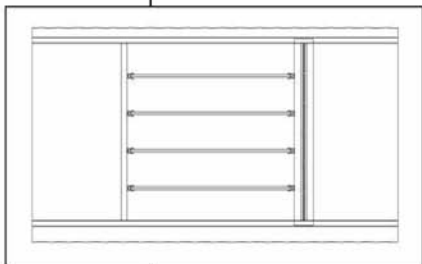

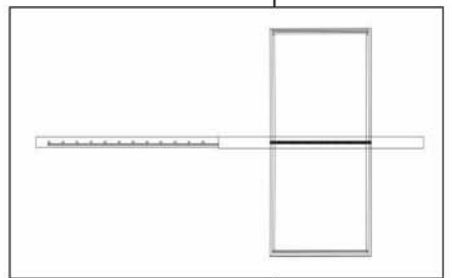
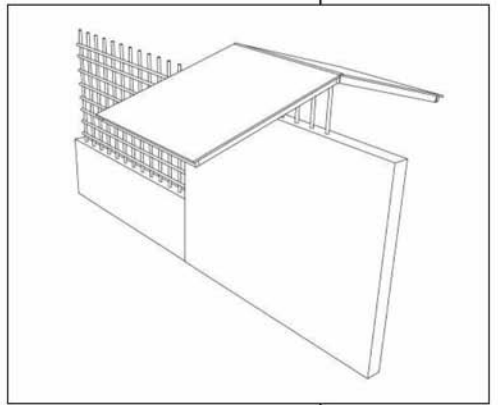
11

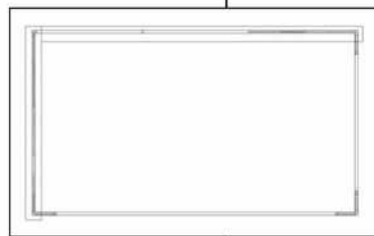
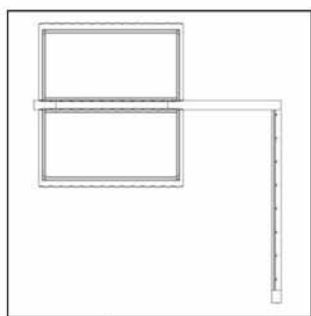
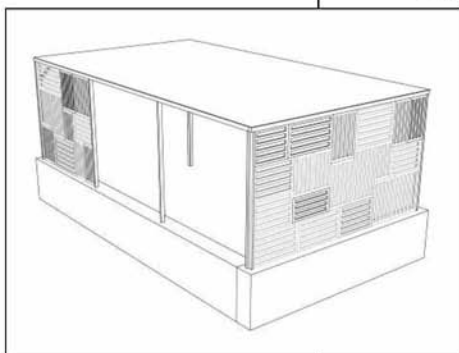
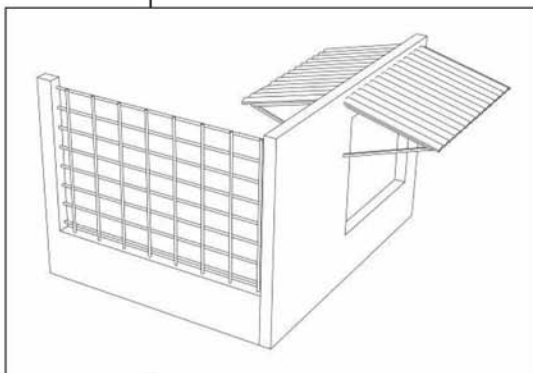
Καταφύγια

Σε τόσο ιδιαίτερα τοπία, τοπία εκτεθειμένα στις ισχυρές δυνάμεις της φύσης, ο άνθρωπος πάντα αναζητούσε κάποιο καταφύγιο. Ένας τοίχος, ένα στέγαστρο, μια γωνία, τα ελάχιστα στοιχεία που μπορούν να προσφέρουν προστασία από ήλιο, αέρα, βροχή.

Ανακατασκευασμένο περιβάλλον

